

Gerard Kemkers (1967) verruilde afgelopen jaar de ijsbaan voor de voetbalwereld. De succesvolle schaatscoach heeft bij FC Groningen een nieuwe uitdaging gevonden. Hij gaat de professionele tak van een ultramodern topsportzorgcentrum ontwikkelen en leiden. "Het allerbelangrijkste in de relatie sporter-coach is wederzijds vertrouwen."

“Ik ben geen dromer. Ik leef niet in het verleden. Als iemand vraagt: hoeveel gouden medailles heb je als coach gewonnen, dan moet ik gaan rekenen. Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Ik kijk altijd vooruit. Na een overwinning of deceptie wil ik meteen weer nieuwe doelen stellen. Dat was de kracht van Sven, Ireen en mij.

Het enige wat ik soms mis, zijn de momenten dat het er echt om gaat: de grote toernooien. Zie ik een schaatser een slechte rit rijden, dan wil ik erbij zijn. Omdat ik de situatie ken. Eén avond en één nacht om je weer op te richten. Om de teleurstelling te verwerken. Om er weer te kunnen staan de volgende dag. Op die momenten kriebelt het, momenten dat ik het gevoel heb dat ik het verschil kan maken als coach.

In mijn ogen wordt de rol van coach weleens onderschat. In mijn tijd was ik elke seconde van de dag met die jongens en meiden bezig. Ik heb me altijd volledig aan hen gegeven, en als je dat terugkrijgt, ontstaat er iets tussen sporter en coach, het allerbelangrijkste: wederzijds vertrouwen.

Dat gaat ver. Zo ver zelfs dat een sporter op een bepaald moment pijn voor je wil lijden. Dat is iets heel bijzonders. Ik had soms het gevoel dat mijn schaatsers als marionetten waren, dat ik de touwtjes in handen had en elke beweging kon bepalen.

ArtsenAuto LIVE

Gerard Kemkers zal op 6 juni tijdens Arts en Auto LIVE zijn visie geven op het thema 'Verbinden, vertrouwen en samenwerken'. Zie artsenauto.nl/live

'De rol van coach wordt weleens onderschat'

Binnen de functie die ik nu bekleed bij FC Groningen, in de voetbalwereld, vind ik het een van de meest interessante vraagstukken: hoe bouw je als coach een individuele relatie met een speler op, terwijl je tegelijkertijd de verantwoordelijkheid hebt voor een selectie van twintig man?

Ik werkte als schaatscoach ook met een team, maar schaatsers leveren uiteindelijk individueel een prestatie. Bovendien waren wij 220 dagen per jaar met elkaar op pad. Dan groei je naar elkaar toe. Er ontstaat een familieband, alhoewel: in families blijven sommige dingen onbesproken. Bij ons niet. Misschien lijkt het meer op een hechte vriendschap. Je deelt lief en leed, ook emotionele dingen buiten de sport.

Het is wel een opgave om de persoonlijke aandacht onder alle teamleden eerlijk te verdelen. Mijn stelregel in het begin is dat iedereen gelijk is. Het maakt niet uit hoe goed je bent, wat voor contract je hebt, hoeveel je verdient. Dat ging goed tot de carrières van Sven en Ireen een enorme vlucht namen. Ze werden de besten van de wereld, ineens grote BN'ers. Er kwam zo veel druk bij. Dat managen was een klus op zich. Dat vroeg zo veel van me dat ik de anderen niet meer alles kon geven, en dat verdienden ze wel. Op het vlak van personal coaching hebben mijn assistenten zich toen over de andere schaatsers ontfermd.

Mijn assistenten vulden me aan. Daar zocht ik ze op uit. Daarnaast moesten

ze mijn visie delen en willen uitdragen. Juist vanwege hun hechte band met de schaatsers. Stel: zij geven aan de andere kant van de ijsbaan een technische aanwijzing die niet strookt met wat we hebben afgesproken, dat kán niet. In topsport is niets storender dan disbalans, dan onrust, dan mensen die het geloof in de route verliezen. Binnen een team moet iedereen achter het proces staan. Je moet volledig op elkaar kunnen vertrouwen.

'Het gaat zo ver dat een sporter op een bepaald moment pijn voor je wil lijden'

Neem de zorgprofessionals in ons team. Er gingen altijd twee fysiotherapeuten mee. Op de achtergrond hadden we ondersteuning van een sportarts, een fysioloog, een voedingsdeskundige en een sportpsycholoog. Als de fysio's het advies gaven dat Ireen Wüst beter een wedstrijd of training kon overslaan, dan nam ik dat over. Altijd. Zij zijn de specialist op dat terrein. Zo hebben we schaatsers ook moeten temperen. 'Dit

weekend even niet.' Dat is soms moeilijk. Ireen Wüst ziet elke training als een wereldkampioenschap. Die wil altijd schaatsen. Wat het nog lastiger maakt: op het zorgvlak zijn er veel mensen met een mening, zeker als het om de grootste sporters gaat. Op televisie en in de krant wordt van alles geroepen. In de eigen omgeving van de schaatser bevinden zich mogelijk mensen met medische kennis of iemand uit een ander team bemoeit zich ermee. Als coach moest ik ook dat managen; ervoor zorgen dat mijn schaatsers zich daarvoor afsluiten, dat ze geloof hebben en houden in het team en onze aanpak.

Sommige sporters willen het beste van alles meepakken, maar dat leidt niet tot succes. Die les is op veel gebieden van toepassing. Kijk naar medical shopping; meerdere trajecten tegelijk doorlopen om resultaten te behalen. Werkt niet.

Sven en Ireen hebben nu andere coaches. Ze zitten in een nieuw proces. Het is weleens lastig, ik ken ze zo goed, maar ik neem geen contact met ze op. Mijn grootste bijdrage nu is afstand nemen.

Dat gaat me goed af, hoor. Ik heb een mooie, nieuwe uitdaging gevonden en ik slaap niet meer tweehonderd nachten per jaar in een hotel. Ik zit 's avonds met het gezin aan tafel, ik smeer 's ochtends de boterhammen. Ik voel me daar prettig bij. De coaching heeft zich verplaatst van mijn schaatskinderen naar mijn eigen kinderen, die ik nu help in hun ontwikkeling.